

200700518/1.

Datum uitspraak: 14 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/27089 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 20 december 2006 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 1 september 2006 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant gemaakte bezwaar gegrond verklaard en aan hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend, met ingang van 28 december 2000, geldig tot 8 november 2001. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

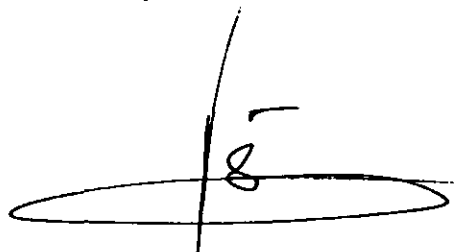
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 mei 2007

154

Verzonden: **14 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/27089 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Chinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0101.09.2090,
eiser,
gemachtigde: mr. M.J. Verwers, advocaat te Wageningen;

tegen

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. M.B.Y. Vet-Keizer, ambtenaar ten departemente.

1. Proceesverloop

Op 28 december 2000 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 10 september 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen en aan eiser ambtshalve niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Tegen de afwijzing van de asielaanvraag heeft eiser op 4 oktober 2002 beroep ingesteld bij deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, geregistreerd onder nummer Awb 02/76296.

Bij brief van 4 oktober 2002 is bezwaar gemaakt tegen het niet ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 5 december 2002 ongegrond verklaard. Bij brief van 3 januari 2003 is daartegen beroep ingesteld bij deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem. Dit beroep is geregistreerd onder nummer Awb 03/1203.

Bij uitspraak van 14 maart 2005 is het beroep gericht tegen afwijzing van de asielaanvraag ongegrond verklaard. Daarnaast is het beroep gericht tegen het ambtshalve niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd gegrond verklaard, het besluit van 5 december 2002 vernietigd, en aan verweerder opgedragen opnieuw te beslissen op het

Zaaknummer: Awb 06/27089 BEPTDN/BE

blad 2

bezwaarschrift van 4 oktober 2002.

Bij besluit van 3 mei 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift van 4 oktober 2002 gegrond verklaard en aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling', verleend met ingang van 28 december 2000, geldig tot 8 november 2001. Bij brief van 2 juni 2006 is daartegen beroep ingesteld.

Bij brief van 8 augustus 2006 heeft verweerder het besluit van 3 mei 2006 ingetrokken. Bij besluit van 1 september 2006 heeft verweerder het bezwaar opnieuw gegrond verklaard en aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend, met ingang van 28 december 2000, geldig tot 8 november 2001. Tevens is aan eiser op grond van voortgezet verblijf geen verblijfsvergunning verleend.

Het beroep is ter zitting van 6 november 2006 behandeld. Eiser is niet verschenen, doch heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Toetsingskader

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Op 1 april 2001 is de Vw 2000 in werking getreden en is de Vreemdelingenwet (Vw) ingetrokken. Op grond van artikel 117, eerste lid, van de Vw 2000, wordt deze aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

3. Standpunten

Verweerder heeft het bezwaar gegrond verklaard. Aan eiser is een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend, met ingang van 28 december 2000, geldig tot 8 november 2001. Daarnaast is bij besluit van 1 september 2006 aan eiser geen verblijfsvergunning verleend op grond van voortgezet verblijf. Daartoe is -samengevat- het volgende overwogen.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat er voor eiser blijvende ambtbericht van 9 april 2001 (kenmerk: DPC/AM-6655889) adequate opvang in China beschikbaar is. Dit beleid is destijds vastgelegd in TBV 2001/34 en vanaf 8 november 2001 geldig. In de latere ambtberichten van 28 maart 2003 en 15 april 2004 wordt ingegaan op de opvang van alleenstaande minderjarigen in China. Eiser is er niet in geslaagd aan te tonen dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is.

Daarnaast kan eiser niet worden gevolgd in zijn stelling dat het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen uit China onvoldoende wordt onderbouwd door het ambtbericht van 9 april 2001. Verweerder verwijst daarbij naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 4 juli 2003 waaruit blijkt dat het onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op correcte wijze is uitgevoerd. Met betrekking tot het aangevoerde, dat miskend wordt dat eiser op een illegale wijze ten minste een straf van 15 dagen hechtenis staat plus een geldboete en niet bekend is welke repercussies eiser kan verwachten ten aanzien van de niet afbetaalde reissom, stelt verweerder zich op het standpunt dat deze gronden asielgerelateerd zijn. Dit komt derhalve

Zaaknummer: Awb 06/27089 BEPTDN/BE

blad 3

niet aan de orde in onderhavige ambtshalve toets.

De enkele omstandigheid dat eiser stelt inmiddels ingeburgerd te zijn is onvoldoende zwaarwegend om te concluderen dat in casu gebruik gemaakt dient te worden van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Gelet op het specifieke beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen komt eiser vanaf 9 april 2001 niet meer in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14, aanhef en onder e, van de Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000. Nu eiser niet drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' komt eiser evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier op grond van voortgezet verblijf.

Eiser stelt zich op het standpunt dat aan hem een verblijfsvergunning regulier had moeten worden verleend tot aan zijn achtste verjaardag, derhalve tot 3 september 2002, met omzetting per 3 september 2002 in een verblijfsvergunning voortgezet verblijf. Dan wel dat aan hem een verblijfsvergunning voortgezet verblijf per 8 november 2001 had moeten worden verleend.

Eiser heeft de onderhavige aanvraag voor 4 januari 2001 ingediend en het beleid van minderjarigen die voor 4 januari 2001 een asielaanvraag hebben ingediend, is neergelegd in hoofdstuk B7/13 van de Vreemdelingencirculaire 1994 (Vc 1994) en Tussentijds bericht vreemdelingen circulair (TBV) 1996/1. Dat het aangehaalde beleid nog steeds het toepasselijke beleid is in de onderhavige casus blijkt eveneens uit TBV 2001/33. Verweerder heeft in het bestreden besluit miskend welke repercussies eiser bij terugkeer vanwege illegale wijze te wachten staan. Verweerder had dit in het kader van de vraag of er voor eiser in zijn individuele geval sprake is van adequate opvang dienen te beoordelen. Eiser is van mening dat door verweerder ten onrechte wordt gesteld dat het beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid als neergelegd in artikel 4:84 Awb van de niet kan slagen omdat er geen dussdanige bijzondere feiten en omstandigheden zijn aangevoerd. Eiser stelt meer aangevoerd te hebben dan het enkele feit dat eiser is ingeburgerd.

Aanvullend merkt verweerder in het verweerschrift nog op dat eiser is gevolgd in de stelling dat ten onrechte niet was getoetst aan voortgezet verblijf zodat het oorspronkelijke bestreden besluit van 3 mei 2006 is ingetrokken. Verweerder heeft in het besluit van 1 september 2006 wel ambtshalve getoetst of eiser in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van voortgezet verblijf. Het beroep op een vergunning voortgezet verblijf dient buiten de beoordeling van deze procedure te vallen nu die procedure zich in de bezwaarfase bevindt.

Ten aanzien van het toepasselijke beleid stelt verweerder dat door de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 7 oktober 2003 in rechte vaststaat dat in onderhavige procedure TBV 1996/1 van toepassing is gelet op de omstandigheid dat eiser op 28 december 2000, derhalve vóór 4 januari 2001, een aanvraag om toelating als vluchteling heeft ingediend. Het beleid zoals neergelegd in B7/13 Vc 1994 en de TBV's 1996/1, 2000/6 en 2000/7 is derhalve van toepassing. In overeenstemming met dit algemeen beleid heeft verweerder in TBV 2001/34, welke beleid in TBV 2002/13 ongewijzigd is overgenomen, een nadere invulling gegeven aan de bepaling van TBV 1996/1 ten aanzien van de vraag wanneer en in hoeverre een nader onderzoek naar adequate opvang dient te worden ingesteld. In deze TBV's is aangegeven dat op grond van de informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001 verweerder ervan uit gaat dat de opvang in weeshuizen in beginsel adequaat is. Dat verweerder zich ingevolge het beleid van TBV 1996/1, er binnen zes maanden van dient te vergewissen of in het land van herkomst adequate opvang redelijkerwijs gewaarborgd is, is, zo verweerder stelt, niet aan te merken als een fatale termijn.

Zaaknummer: Awb 06/27089 BEPTDN/BE

blad 4

Daarnaast is verweerder van mening dat het ambtsbericht van 9 april 2001 aan te merken is als een deskundigenadvies, zodat verweerder van de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht mocht uitgaan inzake de opvangmogelijkheden van minderjarige in China. Naar aanleiding van het ambtsbericht is het beleid, dat er in China adequate opvang aanwezig is, vastgelegd in TBV 2001/34 en vanaf 8 november 2001 geldig, zodat aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' wordt verleend, van 28 december 2000 tot 8 november 2001.

4. Overwegingen

Ingevolge artikel 6:19, derde lid, van de Awb, staat de intrekking van het bestreden besluit niet aan vernietiging van dat besluit in de weg, indien de indiener van het beroep schriftelijk daartoe belang heeft.

Gelet op de intrekking van het besluit van 3 mei 2006 hangende de beroepsprocedure is de rechtbank van oordeel dat dit besluit vanwege een zorgvuldigheidgebrek voor vernietiging in aanmerking komt. De proceskosten dienen aan eiser vergoed te worden.

Het beroep van eiser van 2 juni 2006 tegen het besluit van verweerder van 3 mei 2006 wordt op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb mede geacht gericht te zijn tegen het nieuwe besluit van 1 september 2006. Derhalve zal het besluit van 1 september 2006 hierna inhoudelijk beoordeeld worden.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de minister ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verlenen. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder c, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, voor zover thans van belang, worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is een voorwaarde voor aanwending van de bevoegdheid in artikel 14 van de Vw 2000, dat er naar het oordeel van verweerder voor de alleenstaande minderjarige vreemdeling, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of in een ander land waar hij redelijkerwijs naartoe kan gaan.

De hem ingevolge artikel 3.56, eerste lid, onder c, van het Vb 2000 toekomende beoordelingsvrijheid wordt door verweerder aangewend met inachtneming van de uitgangspunten neergelegd in paragraaf C2/7.4.3 Vc 2000.

Volgens paragraaf C2/7.4.3 Vc 2000 moet, indien is gebleken dat de alleenstaande minderjarige vreemdeling opvang behoeft, worden nagegaan of voor hem adequate opvang voorhanden is in het land van herkomst dan wel een ander land waar hij redelijkerwijs naartoe kan gaan. Voorts is daarin vermeld dat, indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, ervan uit mag worden gegaan dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking niet te zijn geregeld. Indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat de autoriteiten zorgdragen voor de opvang en dat de opvangvoorzieningen adequaat zijn, behoeft geen onderzoek naar een concrete opvangplaats in een opvanginstelling te worden

Zaaknummer: Awb 06/27089 BEPTON/BE

blad 5

gedaan.

Niet meer in geschil is aan welk beleid getoetst dient te worden, aangezien door de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 7 oktober 2003 in rechts is komen vast te staan dat in casu TBV 1996/1 van toepassing is gelet op de omstandigheid dat eiser op 28 december 2000, derhalve vóór 4 januari 2001, een aanvraag om toelating als vluchteling heeft ingediend.

In casu is in geschil of aan eiser een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv) kon worden verleend tot aan het moment dat er voor eiser in het land van herkomst adequate opvang voorhanden was, zijnde 8 november 2001.

Eiser meent dat aan hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend had dienen te worden tot aan het moment dat hij 18 jaar is geworden, derhalve 3 september 2002. Verweerder heeft in zijn beleid zoals neergelegd in TBV 2001/34, geldig vanaf 8 november 2001, geconcludeerd dat er in China voor amv's adequate opvang voorhanden is. Verweerder heeft het beleid gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001 waaruit blijkt dat in China adequate opvang voor Chinese minderjarigen aanwezig is. Verweerder stelt, gelet op vorenstaande, dat vanaf 8 november 2001 adequate opvang in het land van herkomst beschikbaar was en eiser tot die datum in aanmerking komt voor een amv-vergunning.

De rechtbank acht voornoemd beleid niet onredelijk. Zij overweegt daartoe als volgt. TBV 2001/34 is mede gebaseerd op informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001. Blijkens bestaande jurisprudentie van de ABRS kan een ambtsbericht omtrent de situatie in een land worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de Minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. De Minister mag bij de besluitvorming van de juistheid van de informatie uit het ambtsbericht uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en volledigheid daarvan. In het onderhavige geval heeft eiser geen informatie overgelegd die twijfel doet rijzen aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Daarnaast is uit latere ambtsberichten gebleken dat de Chinese autoriteiten de laatste vijf jaren veel aandacht besteden aan opvang van weeskinderen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook mogen uitgaan van de informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001 ten aanzien van de opvang van minderjarigen. Daarnaast hoeft eiser niet aangetoond dat in zijn individuele geval geen sprake is van adequate opvang, danwel dat hij zal worden geplaatst in een weeshuis of verzorgingshuis dat naar lokale maatstaven gemeten niet adequaat is.

Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat bij terugkeer sprake zal zijn van repercussies vanwege zijn illegale uitreis merkt de rechtbank op dat dit aspect reeds in het asielbesluit van 10 september 2002 is beoordeeld. Het beroep tegen dit besluit voor zover het de asielaanvraag betref is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem op 14 maart 2005 ongegrond verklaard. Verweerder heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat eisers beroep op artikel 4:84 Awb kan niet slagen aangezien er met betrekking tot eiser geen bijzondere individuele omstandigheden zijn aangevoerd.

Voor zover bij besluit van 1 september 2006 aan eiser geen verblijfsvergunning regulier

Zaaknummer: Awb 06/27089 BEPTDN/BE

blad 6

'voortgezet verblijf' is verloofd merkt de rechtbank op dat dit buiten de beoordeling van dit geschil dient te blijven aangezien daarover eerst in bezwaar geoordeeld dient te worden.

Het beroep tegen het besluit van 1 september 2006 is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

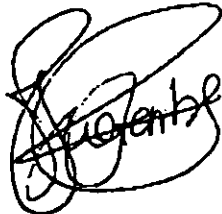
De rechtbank ziet aanleiding voor veroordeling van een verweerder in de kosten die de andere partij in verband met het instellen van het beroep tegen het besluit van 3 mei 2006 redelijkerwijs heeft moeten maken, welke kosten worden bepaald op € 644,-.

5. Bestlating

De rechtbank:

- verklaart het beroep van eiser tegen het besluit van 3 mei 2006 gegrond;
- vernietigt het besluit van 3 mei 2006;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten, welke kosten worden bepaald op € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te voldoen;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 1 september 2006 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Eiferink en in tegenwoordigheid van J.J.W. Klein Ligtenberg-Steffens als griffier in het openbaar uitgesproken op 20 DEC 2006

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 20 DEC 2006

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

I

● mr. L.T.G. van Engelen

● mr. drs. M.J. Verwers

advocaten

advocatenkantoor **Van Engelen**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
251-C 17 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V/I
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de voorzitter van de afdeling
bestuursrechtspraak
Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

[fax:0703651380]

Wageningen, 17 januari 2007

inzake:

procedurenummer: 06/27089

geb.datum:

nationaliteit: Chinees

ons dos.nr.: M 13814 dit nummer in correspondentie vermelden svp

Geachte heer, mevrouw,

In opgemelde vreemdelingenzaak zaak zend ik u bijgaand een hoger beroepschrift,
gericht tegen de uitspraak van 20 december 2006, verzonden 20 december 2006.

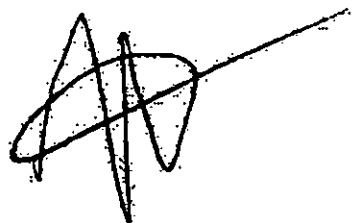
Ik verzoek u het verschuldigde griffierecht af te schrijven van onze rekening courant.

In deze zaak is een toevoeging aangevraagd.

Zodra de beschikking in mijn bezit is, zal ik u een afschrift toezenden.

Met vriendelijke groet,

M.J. Verwers

advocatenkantoor **Van Engelen****HOGER BEROEPSCHRIFT****IN HET KADER VAN EEN VREEMDELINGRECHTELIJKE PROCEDURE**

VAN:

M.J. Verwers

Postbus 282,

6700 AG Wageningen

tel: 0317-421133

fax: 0317-422669

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt :
geboren op :
nationaliteit : Chinees
wonende te :
justitienummer :
V nummer :
procedurenummer rechtbank: 06/27089

Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Geeft eerbiedig te kennen:

, wonende te ten deze domicilie
klezende te Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM, Wageningen, ten
kantore van de advocaat en procureur mr. M.J. Verwers, welke ter dezer zake door
appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk verklaart dat de
bepaaldelijk verleende volmacht strekt tot het indienen van het onderhavige hoger
beroep.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Almelo, d.d. 20 december 2006, verzonden 20 december 2006, van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (productie) **enkel voorzover daarbij het beroep gericht tegen de beschikking van de IND d.d. 1 september 2006 ongegrond is verklaard.**

Appellant doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief

Ten onrecht overweegt de rechtbank:

"In casu is in geschil of aan eiser een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv) kon worden verleend tot aan het moment dat er voor eiser in het land van herkomst adequate opvang voorhanden was, zijnde 8 november 2001.

Eiser meent dat aan hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling verleend had dienen te worden tot aan het moment dat hij 18 jaar is geworden, derhalve 3 september 2002.

Verweerder heeft in zijn beleid zoals neergelegd in TBV 2001/34 geldig vanaf 8 november 2001 geconcludeerd dat er in China voor amv's adequate opvang voorhanden is.

Verweerder heeft het beleid gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001 waaruit blijkt dat in China adequate opvang voor Chinese minderjarigen aanwezig is. Verweerder stelt, gelet op vorenstaande, dat vanaf 8 november 2001 adequate opvang in het land van herkomst beschikbaar was en eiser tot die datum in aanmerking komt voor een amv-vergunning.

De rechtbank acht voornoemd beleid niet onredelijk. Zij overweegt daartoe als volgt.

TBV 2001/34 is mede gebaseerd op informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001.

Blijkens bestendige jurisprudentie van de ABRs kan een ambtsbericht omtrent de situatie in een land worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de Minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. De Minister mag bij de besluitvorming van de juistheid van de informatie uit het ambtsbericht uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en volledigheid daarvan.

In het onderhavige geval heeft eiser geen informatie overgelegd die twijfel doet rijzen aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Daarnaast is uit latere ambtsberichten gebleken dat de Chinese autoriteiten de laatste vijf jaren veel aandacht besteden aan opvang van weeskinderen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook mogen uitgaan van de informatie uit het ambtsbericht van 9 april 2001 ten aanzien van de opvang van minderjarigen. Daarnaast heeft eiser niet aangetoond dat in zijn individuele geval geen sprake is van adequate opvang, danwel dat hij zal worden geplaatst in een weeshuis of verzorgingstehuis dat naar lokale maatstaven gemeten niet adequaat is.

Verweerder heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat eisers beroep op artikel 4:84 Awb niet kan slagen aangezien er met betrekking tot eiser geen bijzondere individuele omstandigheden zijn aangevoerd."

TOELICHTING

1.

Door aldus te overwegen gaat de rechtbank ongemotiveerd voorbij aan meerdere door appellant tegen het besluit in dit verband aangevoerde beroepsgronden waarmee de rechtbank niet, althans onvoldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en aldus uitspraak heeft gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8:77 Awb.

a.

De rechtbank gaat niet in op de stelling van elser dat het oude AMV beleid van TBV 1996/1 dient te worden gerespecteerd in geval van zaken waarin de aanvraag dateert van voor 4 januari 2001 en dat dit oude beleid afwijkt van het nieuwe beleid inzake adequate opvang en dat verweerder conform het oude beleid binnen 6 maanden onderzoek had moeten doen naar adequate opvang bij gebreke waarvan een VTV AMV diende te worden verleend.

Aangevoerd is dat appellant zijn aanvraag voor 4 januari 2001 heeft ingediend en het beleid van minderjarigen die voor 4 januari 2001 een asielaanvraag hebben ingediend, is neergelegd in hoofdstuk B7/13 van de Vreemdelingencirculaire 1994 (Vc 1994) en Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 1996/1. Dit TBV was geldig van 15 maart 1996 tot 15 maart 1998. Bij brief van 12 februari 1998 (Staatscourant 1998/42) is de geldigheidsduur van TBV 1996/1 verlengd tot 1 maart 2000. Bij TBV 2000/7 is de geldigheidsduur van TBV 1996/1 verlengd tot 1 januari 2001. De geldigheidsduur van het beleid is bij TBV 2000/30 en TBV 2001/6 verlengd tot 1 april 2001 voor alle gevallen waarin de aanvraag voor 4 januari 2001 is ingediend. Dat het aangehaalde beleid nog steeds het toepasselijke beleid is in de onderhavige casus blijkt eveneens uit TBV 2001/33.

Op grond van dit beleid is een alleenstaande minderjarige vreemdeling een minderjarigeasielzoeker die bij binnenkomst in Nederland niet wordt begeleid en/of verzorgd door ouders en/of meerderjarige bloed- en/of aanverwanten. Indien is vastgesteld dat de minderjarige niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor een vergunning tot verblijf om humanitaire redenen, zal worden beoordeeld of verwijdering van de minderjarige verantwoord is te achten.

Daartoe zal in eerste instantie worden getracht de minderjarige met zijn ouders in het buitenland te herenigen. Als dit niet mogelijk is, zal worden beoordeeld of er andere adequate opvang in het land van herkomst aanwezig is.

In het geval binnen zes maanden na indiening van de aanvraag niet vast is komen te staan dat er voor de minderjarige in het land van herkomst adequate mogelijkheid tot

opvang redelijkerwijs is gewaarborgd en deze tevens onder voogdij van een voogdij-instelling is gesteld, wordt de minderjarige in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf, tenzij er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

Gewezen is op de uitspraak van de vreemdelingenkamer Rotterdam dd 20 januari 2004 AWB 02/75629, waarin is bepaald dat het oude beleid dient te worden gerespecteerd in geval van zaken waarin de aanvraag dateert van voor 4 januari 2001, wat inhoudt dat wel degelijk nader onderzoek naar familie en verwanten had moeten plaatsvinden, indien met tot welgering van de ama vtv wilde overgaan. Het oude beleid van tbv 1996/1 ging immers uit van het niet verlenen van een ama vtv in geval er adequate opvang aanwezig was bij familie en verwanten. Ook in casu gaat het om een aanvraag die oorspronkelijk dateerde van voor 4-1-2001 zodat ook is de zaak het oude beleid moet worden gerespecteerd.

Met betrekking tot de vraag welk AMA beleid in casu van toepassing is voorts gewezen op de uitspraak van de vreemdelingenkamer Rotterdam 4 maart 2004 AWB 03/4829. De rechtbank oordeelt dat de datum van de asielaanvraag bepalend is voor de vraag welk beleid van toepassing is.

Net als in casu viel in die zaak elser onder het oude ama beleid van tbv 1996/1.

Er is volgens de rechtbank verschil tussen het nieuwe en het oude beleid.

Nu er geen individueel onderzoek had plaatsgevonden was het besluit volgens de rechtbank genomen in strijd met artikel 7.12 Awb.

Deze redenering gaat ook op in de zaak van appellant.

Gewezen is voorts op de uitspraak van de rechtbank Utrecht 6 juli 2003 AWB 02/50745, waarin de rechtbank in een vergelijkbaar geval overweegt dat ingevolge TBV 2000/30 verweerder toepassing had behoren te geven aan het oude beleid van voor 4 januari 2001. Volgens TBV 1996/1 moet verweerder binnen zes maanden beslissen. Een ruime overschrijding van deze termijn is in strijd met de ratio van dit beleid. Verweerder stelt dat de gevolgen van het nieuwe beleid dezelfde zijn als wanneer het oude beleid zou zijn toegepast. De rechtbank deelt dit standpunt niet. Volgens werkinstructie 192 was er toen in het algemeen nog geen adequate opvang in weeshuizen in China aanwezig. Als verweerder tijdig zou hebben beslist dan zou elseres zich hebben kunnen beroepen op het overgangsrecht voor 18-plussers van TBV 2000/30.

Betrokkene dient in dezelfde rechtspositie te worden gebracht als waar hij zich in zou bevinden als verweerder wel op zijn aanvraag juist had besloten.

Voorts is met betrekking tot de 6 maanden termijn nog gewezen op het volgende. In het onderhavige geval heeft verweerder niet binnen de in het beleid opgenomen termijn van zes maanden - zoals neergelegd in B7/13.7 Vc-1994 - vergewist of er voor verzoeker sprake is van adequate opvang in het land van herkomst.

Voor zover verweerder zou betogen dat de vreemdeling door de hiervoor omschreven handelwijze niet in zijn belangen is geschaad aangezien voornoemde vergunning na het bekend worden van de informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken weer ingetrokken had kunnen worden, kan verweerder daarin niet gevolgd worden. Nadien - doch binnen drie jaar - bekend geworden informatie kan weliswaar aanleiding zijn een verleende vergunning in te trekken of niet te verlengen doch uit de formulering van de desbetreffende beleidsregel volgt dat dit geen automatisme is. Uit het terzake geformuleerde beleid komt immers naar voren dat een beslissing tot intrekking niet

wordt genomen dan nadat verweerder zich nadrukkelijk een oordeel omtrent de wenselijkheid daarvan heeft gevormd. Voorts is niet gebleken dat verweerder in geval van later bekend geworden contra-indicaties - voor zover daarvan in het onderhavige geval al gesproken zou kunnen worden - consequent overgaat tot intrekking van een verleende vergunning.

Nu de rechtbank op al het door appellant in dit verband aangevoerde ten onrechte en geheel ongemotiveerd voorbij gaat heeft de rechtbank niet, althans onvoldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft aldus uitspraak gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8:77 Awb.

b.

De rechtbank gaat ook niet in op de stelling van appellant dat met betrekking tot het toepasselijk beleid/regelgeving van belang het consistentiebeginsel meebrengt dat voor de beoordeling van de aanvraag het op het moment van de aanvraag geldende beleid/regelgeving dient te worden toegepast.

Aangevoerd is dat nu sprake is van een beleidswijziging deze niet kan worden tegengeworpen aan appellant gelet op datum aanvraag als nu het consistentie- en eerbiedigingsbeginsel in combinatie met de voor 04 januari 2001 geldende uitleg voor adequate opvang, zoals ingevuld in de jurisprudentie, zich hiertegen verzet. Daarbij is ook gewezen op het feit dat verweerder daarbij eerder in een andere vergelijkbare zaak van een Chinese AMA gesteld dat het nieuwe beleid een afwijking inhoudt van de huidige jurisprudentie betreffende het al dan niet bestaan van adequate opvang en de invulling daarvan (zie dossier IND nummer 0001178062: beschikking op bezwaar d.d. 4-11-2002).

Met betrekking tot het consistentiebeginsel geldt dat de Rechtseenheidskamer in de uitspraak van 7 november 1996 Rechtspraak Vreemdelingenrecht 1996 nummer 11) heeft verwogen als volgt: "in een bestuurspraktijk maakt het bestuur gebruik van door haar zelf vastgestelde regels die bij de beslissing in individuele gevallen in acht worden genomen. Dit consistentiebeginsel vereist dat het bestuur zich gebonden acht aan deze regels. Wijziging van deze regels mag niet willekeurig plaatsvinden en evenmin tot willekeurige resultaten leiden. Van dit laatste is sprake indien een verscherping van de regel tot gevolg heeft dat er onderscheid wordt gemaakt tussen afgehandelde en toevalligerwijs nog niet afgehandelde oude zaken".

Appellant heeft aangevoerd dat indien de IND direct op de juiste wijze had besloten ten tijde van de aanvraag en, nu op dat moment ook volgens het beleid geen adequate opvang in China aanwezig was, een verblijfsvergunning VTV AMV had verleend had, appellant op zijn 18 e in aanmerking gekomen voor een verblijfsvergunning voortgezet verblijfconform het geldende overgangsrecht.

Nu de rechtbank op al het door appellant in dit verband aangevoerde ten onrechte en geheel ongemotiveerd voorbij gaat heeft de rechtbank niet, althans onvoldoende

gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft aldus uitspraak gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8.77 Awb.

C.

De rechtbank gaat niet in op de stelling van elser dat verweerder miskend heeft zijn leeftijd. Gesteld is dat verweerder uit het ambtsbericht van 9 april 2001 inzake minderjarigen in China heeft afgeleid dat in China adequate opvang van minderjarigen aanwezig is, ongeacht hun leeftijd.

Aangevoerd is dat de summiere informatie in het ambtsbericht over slechts 1 verzorgingstehuis waar geen minderjarigen verbleven niet de conclusie van verweerder rechtvaardigt dat ook voor de minderjarigen in de leeftijd van 16-18 jaar die niet in een weeshuis kunnen wonen adequate opvang in China bestaat.

In dit verband is verwezen naar de uitspraak van VK Dordrecht van 29.07.2003 AWB 02/69653 en VK Almelo d.d 28 januari 2004, awb 02/66008.

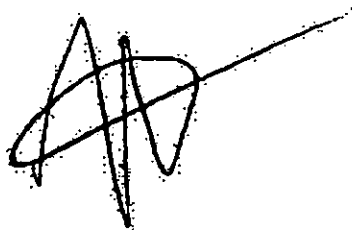
Nu de rechtbank op al het door appellant in dit verband aangevoerde ten onrechte en geheel ongemotiveerd voorbij gaat heeft de rechtbank niet, althans onvoldoende gemotiveerd beslist op de door appellant aangevoerde gronden en heeft aldus uitspraak gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8.77 Awb.

REDENEN WAAROM:

appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak d.d. 20 december 2006, verzonden 20 december 2006 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 17 januari 2007

Advocaat-Gemachtigde

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, somewhat abstract scribble with a long horizontal line extending to the right.